

“İKİ DİL BİR BAVUL”: Aynaya Bakmayı Bilmek...

Fatih Yürür 5 Kasım 2009, Perşembe 15:05

“İki Dil Bir Bavul” keskin hatlı cümleler kurmaya gerek duymuyor, çünkü anlatmak istediği her şey zaten gözümüzün önünde. Tablo oldukça açık ve net! Herhangi bir müdahaleye ya da var olanı daha fazla deforme edip göstermesine de gerek yok. Kamerasını doğu'ya çeviriyor ve o toprağın insanı da sadece bakışları ile anlatıyor derdini.

Film: (8/10)

Prestijli ödüllerle taçlandırılan başarılı yapımların, festivallerde makul bir izleyici karşısına çıktıktan sonra genel gösterimde vuku bulan ilgisizlik meselesini bir türlü anlayabilmiş değilim! Sinema salonlarının, sadece süper prodüksiyonlara **ev** sahipliği yapma anlayışının ne ara ve nasıl yerleştiğini tam olarak bilmiyorum fakat sinemanın tek içeriğinin salt eğlenceye yönelik olmasına –ya da o hale getirilmesine– akıl sır erdiremiyorum.

Günümüz seyircisinin sinemaya sadece kafayı boşaltmak için teşrif etmesi ve bunu da açık açık belirtmesi, ortaya bir sorun çıkartıyor. Kaldı ki "**İki Dil Bir Bavul**"un, beklenenden daha fazla salonda gösterime girmiş olması başlı başına bir artı fakat , diğer salonlar tıka basa dolarken, kendisine tek tük izleyicinin teşrif etmesi de insanı üzüyor (Hafta içi, izleyici trafiğinin en **hızlı** olduğu gün ve seansta salonda sadece iki kişiydik). "Sana ne kardeşim sana bir giren çıkan mı var?" dediğimizi duyar gibiyim. Elbette kişisel zevkleri sorgulamak gibi bir lüksümüz yok fakat, sinemanın anlatı gücünü sadece bilgisayar hizmetine sunmak da bana garip geliyor.

Gelelim "**İki Dil Bir Bavul**"a... Kendisi hakkında orada burada dönen kritiklere bakacak olursanız, bu kritikleri yazan kimselerin pek çoğunun filmi izlemeden, kulaktan dolma bilgilerle, çala ağız yorumda bulduklarını anlayabilirsiniz. İşte böyle filmlerin de akıbeti bir noktadan sonra bu olur. Zira **film**, daha içeriği bile doğru düzgün anlaşılmadan topa tutulur. Kulaktan kulağa yayılan saçma sapan içerikler bir süre sonra yaygaracıların kendilerinin de inandıkları acıklı birer masala dönüşür ve akabinde film, görmesi gereken ilgiden yoksun kaldığı gibi, haksız eleştirilere de maruz kalır. Kategorizasyondan hoşlanmasam da, festival izleyicisinin beğenip bağrına bastığı bu filmler, genel gösterimde amaçsızca topa tutulur.

Aslında film, yukarıda bahsi geçen "kulaktan kulağa" oyuncularının görmesi gereken bir yapım. Keskin hatları ile cümleler kurmaya gerek duymuyor, çünkü anlatmak istediği **her** şey zaten gözümüzün önünde. Bir kaç kelam dışında öyle aman aman konuşmasına da gerek yok zaten. Tablo oldukça açık ve net! Herhangi bir müdahaleye ya da var olanı daha fazla deforme edip göstermesine de gerek yok. Kamerasını doğu'ya çeviriyor ve o toprağın insanı da sadece bakışları ile anlatıyor derdini. Ayrıca konuştuklarında ortaya ne sıkıntılar ne kederler çıkar da; yine de bakışlarından zaten bir kısmını anlayabiliyoruz.

Emre öğretmenin, köydeki çocuklara Türkçe öğretme gayreti de bu noktada bir

taftan takdirimizi topluyor. İlk etapta bu kolay gibi gözükse de kendisini bekleyen süreç oldukça sıkıntılı oluyor. Emre öğretmenin bu çabası aslında çok çok **yeni** bir hikaye değil. Sinemaya gönül vermiş olsun ya da olmasın pek çok insanın aklından geçmiş bir projedir fakat gelin görün ki böyle bir dönemde böyle akıcı bir anlatımla kurmaca-belgesel arasında gidip gelen böyle bir yapım gerekiyordu diyebilirim.

Açılımdan açılıma transit geçtiğimiz böyle bir dönemde, mevcut olan o "açılımların" içeriklerinin ne olduğundan bile bir haber olduğumuz bir gerçek. Kimliklere takılıp insanlığı unutan ve her kıvılcımda galeyana gelen, sonrasında yeniden hiçbir şey olmamış gibi kardeşliği, birliği ve beraberliği kağıt üzerinde savunuların da öncelikle gidip görüp ders almaları gereken bir yapım **"İki Dil Bir Bavul"...**

Orada olan bitenin kendi ayıbımız olduğu gerçeğine kulak tıkamanın sonuç vermeyeceğini ve bir noktada tıpkı Emre öğretmen gibi ellerin taşın altına gitmesi gerektiğini de görebilmek gerekir. Bu sebeptendir ki, filmin zaten uzun uzadıya iddialı cümleler kurmasına gerek yok! Sırtını, bu güne kadar defalarca söylenip, dillere pelesenk olmuş fakat içi de boşaltılmış söylemlere dayamasına da aynı derecede gerek kalmıyor bu noktada. Görüntüsüne de, kişilere de hiç müdahale etmeden yansıtıyor insanların halini. Bununla birlikte inandırıcılık adına başka bir "numaraya" girişmelerine zaten gerek yok.

"İki Dil Bir Bavul"un gerçek başarısı nedir peki? Hiç kuşkusuz bir belgesel film olmasına rağmen, kurmaca bir filmin akıcılığına sahipken, halihazırda gerçeklik ve gerçekçilik konusunda hiç bir sıkıntıya girmeden derdini anlatabilmesi. Gözlerimizi kapatıp, kulağımıza çalınan her sözcük ile hop oturup hop kalkmak yerine, onları biraz aralayıp kendi ülkemizin "kendi" sorununu görmemiz için aynaya bakmamız şart. Ayna da öyle aman aman bir mesafede falan değil! Tam Karşımızda! İyi Seyirler...

Kimler izlemeli?

- Bu ülkenin sorunlarına kulak tıkamadığını iddia eden herkes... Başka bir deyişle her bilinçli vatandaş.

Kimler izlememeli?

- Gözleriyle görmemek ya da kendi sesini kullanmamak konusunda ısrarını koruyanlar...